

Sygn. akt IV CSK 447/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa G. P.
przeciwko "A." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podnosił występowanie istotnych zagadnień prawnych, a także oczywistą zasadność skargi. Pierwsze ze wskazanych istotnych zagadnień prawnych dotyczy tego, czy miarkowanie kary umownej może zostać dokonane wyłącznie w odniesieniu do wysokości kar umownych przewidywanych w tego samego typu umowach przez inne podmioty, bez uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy. Odpowiedź przecząca jest oczywista, kwestia wątpliwości nie budzi, ale nie uzasadnia to przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - jeśli skarżący zarzuca takie działanie Sądowi w tej sprawie, to może być to co najwyżej przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Drugie zagadnienie prawne dotyczy tego, czy miarkując karę umowną należy uwzględnić przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody. Nie uzasadnia ono przyjęcia skargi do rozpoznania, ponieważ, co nie budzi wątpliwości w doktrynie i judykaturze, art. 484 § 2 k.c. stanowi przejaw prawa sędziowskiego, zatem sąd *ad casum* decyduje, jakie okoliczności i w jakim zakresie uwzględnić - niedopuszczalne byłoby *a limine* „narzucanie” orzeczeniem Sądu Najwyższego uwzględniania przyczynienia się, a samo brzmienie przepisu tego nie wyklucza. Trzecie zagadnienie prawne zostało niezbyt precyzyjnie ujęte. Wydaje się, że sprowadza się ono do tego, czy jeśli zostało złożone oświadczenie o odstąpieniu od umowy, a później wystąpiły jeszcze inne okoliczności uzasadniające odstąpienie, to odstępujący nie może ich już powoływać, dokonując kolejnego odstąpienia od umowy. Kwestia ta na tle tej sprawy jednak nie powstaje - w jej stanie faktycznym złożono bowiem jedno wyraźne oświadczenie o odstąpieniu od umowy ze względu na konkretne okoliczności, co podlegało ocenie sądu, a nie wiele różnych oświadczeń, zatem kwestia ta nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania. Ponadto skarżący

wskazał na dwie okoliczności mające świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Pierwsza kwestia jest tożsama co do *meritum* z trzecim wskazanym zagadnieniem prawnym. Trzeba podkreślić, że lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie dowodzi, aby Sąd w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożył lub zastosował prawo co do uznania, że w stanie faktycznym sprawy było dopuszczalne tylko złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy w części, a nie w całości. Po drugie, skarżący podniósł, że nie rozpoznano wszystkich zarzutów apelacji. Nie jest to prawdą, gdyż Sąd II instancji odniósł się do wszystkich zarzutów, przy czym niektóre jedynie uznał za niezasadne - tak właśnie jest w kontekście zarzutu powołanego w skardze kasacyjnej, który nie miał znaczenia dla badania złożonego w sprawie oświadczenia o odstąpieniu od umowy, bo podnoszone zastrzeżenia co do niespełnienia wymagań do produkcji jaj przez dostawcę nie były podnoszone jako uzasadnienie tego oświadczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw

I.n